

4

Žena z jeho snu byla sice menší a méně půvabná než ta skutečná, ale sotva ji Čamča spatřil klidně procházet uličkou mezi sedadly *Bústánu*, tu noční můru si vybavil. Po odchodu Zínat Vakílové upadl do neklidného spánku a ve snu měl zlou předtuchu: zjevila se mu atentátnice s téměř nepostřehnutelným kanadským přízvukem a tichým hlasem, který svou hloubkou a melodií připomínal na hony vzdálený oceán. Žena ve snu na sobě měla tolik trhaviny, že spíš než atentátnici připomínala chodící bombu; ta procházející uličkou držela dítě, které podle všeho tichounce spinkalo, bylo tak umně zavinuté a přitisknuté na prsa, že z něj Čamča sotva zahlédl kadeř novorozeňeckých vlásků. Pod vlivem připamatovaného snu okamžitě pojal podezření, že dítě je ve skutečnosti balík dynamitu nebo nějaké odpalovací zařízení, a už už se chystal vykřiknout, když se vzpamatoval a přísně se pokáral. Přesně tenhle typ nesmyslných pověr hodlal co nejdřív pustit z hlavy. Byl přece elegant v škrobeném obleku mířící zpátky do Londýna, do svého uspořádaného, spokojeného života. Byl součástí skutečného světa.

Cestoval osamoceně, stranil se ostatních členů Prosperových herců, roztroušených v tričkách s nápisem Nevzrznem si? po celém prostoru ekonomické třídy; nakrucovali krky jako chrámové tanečnice, směšně nastrojení v banáraském sári, popíjeli příliš mnoho laciného šampaňského, které bylo na palubě zdarma k mání, a obtěžovali opovržením vybavené letušky, které jako Indky herce s pochopením řadily k podřadnému typu lidí, zkrátka a dobře se chovali s obvyklou divadelnickou nepřístupností. Žena s nemluvnětem se dokázala dívat skrz jejich bledé tváře, proměnit je v obláčky kouře, fatu morgánu, přízraky.

Člověku jako Saládín Čamča připadalo snižování anglickosti samotnými Angličany příliš trapné, než aby stálo za pozornost. Obrátil ji proto k novinám, v nichž se psalo o demonstraci na bombajské železnici, kterou policie rozehnala láthími. Dotyčný novinář utrpěl zlomeninu paže a navíc mu roztřískali fotoaparát. Policie vydala „oficiální prohlášení“. *Ani reportér, ani žádná další osoba nebyla zraněna úmyslně.* Let Čamču ukoľébal k lehkému spánku. Město ztracených historek, pokácených stromů a neúmyslných napadení se mu vypařilo z hlavy. Když po chvílce otevřel oči, čekalo ho druhé překvapení oné hrůzné cesty. Cestou na záchod ho míjel nějaký muž. Byl vousatý a na očích měl laciné sluneční brýle, ale Čamča ho i tak bezpečně poznal: v ekonomické třídě letu AI-420 inkognito cestovala zmizelá superstar, živoucí legenda, sám Džibríl Farišta.

„Jakej byl šlofik?“ Uvědomil si, že ta otázka patřila jemu, a stočil pohled od zjevení slavného filmového herce ke stejně pozoruhodnému stvoření vedle sebe, neuvěřitelnému Američanovi v kšiltovce, v brýlích s kovovými obroučkami a neonově zelené safari košili, na níž se svíjel propletený pár zářivě zlatých čínských draků. Čamča stvoření vymazal ze svého zorného pole a pokusil se uzavřít do kokonu soukromí, ale to už v tu chvíli nebylo možné.

„Eugene Dumsday k vašim službám,“ napřáhl k němu dračí muž zarudlou pracku. „K vašim a k službám křesťanskýho Bhoá.“

Spánkem obluzený Čamča zavrtěl hlavou. „Vy jste příslušník ozbrojených sil?“

„Ha! Ha! Ano, pane, i tak by se to dalo říct. Pokornej pěšák, pane, v armádě Bhoá všemohoucího.“ Ach tak, *tenhle* všemohoucí, proč jste to neřekl hned. „Jsem vědec, pane, a bylo mým posláním, posláním a s dovolením i ctí navštívit vaši slavnou zemi a utkat se s tou nejzlobnější čertovinou, která kdy poblouznila lidský pokolení.“

„Nerozumím.“

Dumsday ztišil hlas. „Mluvím o tý opičí lumpárně, pane. O darwinismu. O kacířské evoluční teorii pana Charlese Darwina.“

Z tónu jeho hlasu bylo jasné, že jméno zmučeného, Bohem štvaneho Darwina v něm probouzí stejný odpor jako jméno kterékoholiv jiného ocasatého ďábla, Belzebuba, Asmodea či samotného pána

pekelná Lucifera. „Varoval jsem vaše krajany,“ svěřil mu Dumsday, „před Darwinem a jeho dílem. S pomocí osobní prezentace čítající sedmapadesát diapositivů. Poslední přednášku jsem měl v Rotary klubu v keralském Kóčinu na recepci u příležitosti Světového dne porozumění. Hovořil jsem o své vlasti, o jejích mladých lidech. Vidím v nich blouznivce, pane. V mladejch Američanech vidím zoufalce, co se obracejí k drogám, a dokonce i – řeknu to bez obalu – k předmanželskému sexu. A řeknu vám, co jsem řekl i jim. Kdybych věřil, že můj pradědeček byl šimpanz, to by mě teda pěkně deptalo.“

Džibríl Farišta seděl přes uličku a díval se z okénka. Začínali promítat film a světla v kabině se ztlumila. Žena s děckem v náručí byla stále na nohou, chodila sem a tam, snad aby neplakalo. „Jak to přijali?“ zeptal se Čamča, protože cítil, že se od něj čeká příspěvek do diskuse.

Jeho soused zaváhal. „Domnívám se, že došlo k závadě na zvukovém systému,“ řekl nakonec. „Aspoň podle mého. Jinak si neumím představit, jak by se ti dobří lidi mohli mezi sebou začít bavit, kdyby si nebyli jistí, že jsem domluvil.“

Čamča upadl do mírných rozpaků. Vždycky si myslel, že v zemi zanícených věřících by se představa vědy coby nepřítel Boha měla setkat s kladným přijetím, ale znuděný postoj kóčínských rotariánů ho zahanbil. V mihotavém světle promítaného filmu Dumsday hlasem naivního vola pokračoval ve vyprávění, aniž měl sebemenší tušení, co činí. Ke konci okružní plavby po velkolepém přírodním přístavu v Kóčinu, do něhož na cestě za kořením připlul i Vasco de Gama a uvedl tak do pohybu celé dvouznačné dějiny mezi východem a západem, se na něj sesypali uličníci, samé psst a hej-pane-oukej. „Zdravím, ano! Nechcete hašiš, sáhibe? Hej, pane Ameriko. Strýčku Same, chcete opium, nejlepší kvalita, špičková cena? Oukej, nechcete *kokain*?“

Saládín se bezmocně rozchechtal. Ta příhoda mu připadala jako Darwinova pomsta: klade-li Dumsday ubohému, škrobenému viktoriánci Charlesovi za vinu americkou drogovou kulturu, není nic nádhernějšího, než že je na opačné straně zeměkoule sám považován za představitele morálky, proti níž tak náruživě brojí. Dumsday ho zpražil pohledem plným trpkých výčitek. Američané mají v cizině těžký osud, zejména netuší-li, proč jsou tak neoblíbení.